

Dt 26,5-10 + Ř 6,3n; Salvátor 11.8.24

„Můj otec byl Aramejec bloudící bez domova, sestoupil do Egypta a s hrstkou lidí tam pobýval jako host. Tam se stal velikým, zdatným a početným národem. Ale Egypťané s námi zle nakládali, trýznili nás a tvrdě nás zotročovali. Tu jsme úpěli k Hospodinu, Bohu našich otců, a Hospodin nás vyslyšel, shlédl na naše pokoření, plahočení a útlak.

Hospodin nás vyvedl z Egypta pevnou rukou a vztaženou paží, za veliké hrůzy, se znameními a zázraky, a přivedl nás na toto místo a dal nám tuto zemi, zemi oplývající mlékem a medem.

Ř 6,3-4

Zdaliž nevíte, že kteřížkoli pokřtěni jsme v Krista Ježíše, v smrt jeho pokřtěni jsme? Pohřbeni jsme tedy s ním skrze křest v smrt, abychom, jakož z mrtvých vstal Kristus k slávě Otce, tak i my v novotě života chodili.

To nedokážete porozumět? - ptá se vyčítavě apoštol. A nevím jak vy, ale já jeho slova pochopit nedokážu. Aspoň ne na první dobrou. Co to má znamenat, že jsme, spolu s Kristem pohřbeni? Kdyby to aspoň podal jako nějaké přirovnání, podobenství, ale on to řekne přímo, natvrdo, a ještě po nás chce, abychom tomu porozuměli.

To po nás chce, abychom si svůj křest (protože jako pokřtěné nás oslovuje), představili jak nějaký morbidní rituál ze špatného hororu? Nebo snad máme zaplatit nekřesťanské peníze, odcestovat do Jeruzaléma, a tam se dojímat spolu s davy turistů na via Dolorosa, na té náboženské atrakci s údajnými památkami Ježíšovy cesty kříže? Tomu opravdu nedokážu porozumět.

Předpokládám, že apoštol užívá slov, jimž dobře rozuměli jeho posluchači. Ale nám dnes tahle část apoštolského poselství rozhodně na první dobrou srozumitelná není. Přitom ji však nemůžeme přeskočit jako okrajovou dobově podmíněnou kuriozitu, už proto, že jsme dnes byli svědky křtu, a většina z nás křest přijala (byť jsme většinou *byli pokřtěni*, v dosl. pasivním tvaru, a aktivně se k tomu mohli vyjádřit asi tak jako dnes Alexa).

Navíc ta apoštolská slova sledují příběh, který je základem našeho **vyznání víry**. Slova toho vyznání, kde o Ježíši říkáme *trpěl pod Ponciem Pilátem, byl ukřižován, umřel a byl pohřben...* Přičemž důležité, ne-li rozhodující, že je to **krédo, tedy řeč víry**. Hned na úvod řekneme každý „věřím“. Tedy, s důvěrou odpovídám na to, co mi nabídl, otevřel, slíbil Bůh. Ten Bůh, jehož právě v příběhu Ježíšově poznáváme a potkáváme. *Věřím*, tedy otevírám se tomu příběhu jako příběhu Božímu – a odpovídám na něj. I tak, že se dávám do pohybu. Ne jako turista, ale jako starý Abraham, nebo lid Izraelský. Protože mi najednou, nečekaně někdo (Někdo) otevřel cestu, tam, kde cesta nebyla. Pozval k budoucnosti, kde žádnou budoucnost nebylo možné vidět ani tušit. A nejenže tu cestu otevřel, ale ještě jasně a důvěryhodně ujistil a vybídl, jen vykroč, neboj se – vždyť na tu cestu patříš. Vždyť ta budoucnost je i pro tebe. Takhle jsme pozváni k víře, takhle odpovídáme svým *věřím*.

Dobře tomu můžeme **porozumět na pozadí druhého vyznání**, které jsme dnes slyšeli z 5. Mojžíšovy. Boží lid tu vyznává: Byli jsme jako mrtví. Bez domova, odsouzeni k vyhynutí. Slabí, bezmocní, nepoužitelní, neperspektivní. A

když jsme jako takoví ekonomičtí migranti skončili v Egyptě, nakládali tam s námi hůř než nějaký Okamura. Nejenže faraó nařídil genocidu našich novorozenců, ale ničil a ubezdusoval i naše otce na otrockých stavbách. A navíc se těm egyptským otrokářům podařilo připravit nás o samotnou víru. Kdo trochu zná biblickou dějepravu, vzpomene si, jak sami izraelští starší nechtěli o svobodě slyšet, a hnali Mojžíše s Aronem s jejich evangeliem o Hospodinově spáse pryč jak nebezpečné provokatéry... Ale když se zdálo, že faraó bude mít definitivně navrch, rozpáčil Hospodin svými nečekanými zázraky čelisti egyptského svéráku. Zlomil závory zotročení i malé víry, a v noci naplněné odhodláním jsme vyšli. A když nás zastavilo moře a už už měla přece jen sklapnout faraonská smrtonosná past, rozdělil Hospodin v jitře třetího dne vody moře, a sám, svou mocnou pravicí - vyvedl, vysvobodil, spasil svůj lid. A jako potomci takto vysvobozeného lidu vyznáváme – to, že jsme se ocitli na druhém břehu a posléze i v zaslíbené zemi, **to je jen a jen jeho dar**.

I křest je takové veřejné vyznání: Jsme tu, my a naše děti, díky tomu že nám je dal náš Stvořitel. A máme naději a budoucnost, protože nám ji on sám otevřel. Jestliže Izrael prošel úzkostmi moře Rudého v síle Hospodinova vysvobození, my se ocitáme na tom Božím břehu naděje, svobody a obnoveného lidství díky Ježíši Kristu. Ten příběh, který si ve zkratce připomínáme, když společně říkáme, *byl ukřižován, umřel, a byl pohřben, 3. dne byl vyveden z hrobu* – ten **příběh je Božím darem pro nás**. Darem zlomovým, tak jako pro starozákonní lid Hospodinův byl a je zlomovou událostí exodus, vyvedení z z jámy otroctví a smrti, zvané Egypt.

Toho druhého břehu nedosahujeme sami od sebe. Proto je namísto ono apoštolovo *pasivum*. *Být pokřtěn*, znamená *být spolu-pohřben s Kristem*. Stát se, bez jakéhokoli přičinění, jako pasivní objekt lásky a spásy Boží, účastníkem příběhu, který tu lásku a spásu dosvědčuje a ztělesňuje, příběhu Kristova. Křest, to není především událost, k níž bychom se nějak dohrabali sami, pro niž bychom se mohli v určité chvíli rozhodnout (ať už proto, že je to tradice, rituál, slavnostní moment, výsledek duchovního hledání či vzdělávání...). Jistě, to všechno k němu také patří. A přece, byť nejednou dospělí, přece jsme křtěni jako dnes Alexa, jako pasivní nemluvnata, jako pasivní objekty vysvobozující lásky Boží.

Takže, jste, jsme na druhém břehu. Kudy dál a kudy kam?

Vysvobozenému, spasenému Izraeli ukazovala ten směr Tóra. Ukazatel cesty pro ty, jejichž život a budoucnost proměnilo ono „*vyvedl nás H v ruce silné a paži vztažené*“. A jako znamení, že navzdor všemu reptání, neposlušnosti a lidskosti, vyznávají ono krédo z 5. Mojžíšovy: „*můj otec byl bez domova a perspektivy, ale Hospodin nás vysvobodil – vyvedl z otroctví, a přivedl do země, kterou nám dal.*“

Nám, kterým cestu na druhý břeh otevírá velikonoční příběh novozákonní, příběh smrti a vzkříšení Mesiáše Ježíše, teď kudy dál ukazuje pokračování apoštolových slov. Spolu s Kristem jsme byli pohřbeni, k čemu?

Aby, tak jako byl z hrobu a panství smrti vyveden ten ukřižovaný, i my jsme v novotě života chodili. Apoštolovi se tady vloudila fráze, z níž je patrné, že je hojně odkojen příběhy Tóry a proroků: Chodit v novotě života, to nepřeslechnutelně připomíná vděčně opakovaný starozákonní refrén, jak je dobré *chodit v zákoně Hospodinově*, tedy držet se směru, kterým ukazuje Ukazatel ke svobodě a lidskosti. Nám se tím Ukazatelem má stát příběh Krista, jako příběh svědka obnovy lidskosti i obnovy Božího lidu. Příběh toho, který ztělesňoval Boží milosrdenství a velkorysost, vyháněl zapšklou, předsudky, otvíral náruč nebeského Otce pro všechny, jež zbožní a sebejistí věřící odmítali a vyháněli. A přitom tvořivě navazoval na ukazatele, které ukazovaly cestu lidu vysvobozenému z hrobu smrti, beznaděje a zotročení jménem Egypt.

Tenhle směr – směr Boží velkorysosti, ale také nevypočítavé lásky k bližním (byť by jim ostatní nadávali a vyháněli je), nasměrování k ochotě nasadit pro Boží věc celý život, brát vážně slova, jimiž Ježíš navazoval na zápasy svědků Tóry a proroků – tenhle směr jsme teď zváni sledovat. Ne jako povinnost nebo podmínku, abychom se na ten druhý břeh dostali (tam už přece jsme! – jak nám právě křest dosvědčuje), ale jako směr, který má smysl, budoucnost, a dobrý cíl.

Za chvíli se přidáme k refrénu spasených „*než abych byl otrokem, chci být pohřben v hrobě svém, Půjdu k Pánu, kde budu svoboděn.*“ Pamatujme přitom, že naším hrobem je Kristus, který byl pohřben, ale v hrobě nezůstal. I tohle nám chce vposledu křest dosvědčit, jako refrén na celý život, i pro den poslední.

Se vzkříšeným Pánem patříte na břeh vysvobozených, které už ve svých kleštích natrvalo neudrží ani smrt. Amen.

Píseň 315,1+3

In: Požehnaný Pán, každého dne za nás nosí naše břímě, Bůh, spasitel náš. On jest Bůh náš, Bůh vítězství. Hospodin Pán ze smrti vyvádí. Amen

Píseň 560 (Vítězi k poctě zpívejme)

Modlitba

Náš Bože a Otče, svolals nás, abychom si v tento tvůj den s novou naléhavostí uvědomili, co jen ty sám konáš: Obnovuješ to, co se nám rozpadá pod rukama a s čím si nevíme rady. Osvobozuješ - tam, kde se zdálo zotročení ovládnout lidi už napořád. Vyvádíš ze zajetí soběstřednosti a obdarováváš milostí nás - stvoření, které tvůj hlas tolikrát neslyší. Tvoříš víru v srdcích obrněných nedověrou. Uprostraňuješ lidskosti navzdor i tam, kde my si zvykli na nelidskost. Tento svět, jehož temnoty i my často rozmnožujeme, navštěvuješ světlem tvé spásy. Žasneme nad tím, radujeme se z toho, chválíme tě a zpíváme ti. Jako tvůj lid ti chceme s obnovenou důvěrou naslouchat. Buď tedy s námi - jako ten, který své dílo nepřestal konat. Amen

Čtení, Ř 6,1-6

Křest Alexy Zelenkové

Apoštolské vyznání (zpěvník str 450)

Otázky:

Přinášíte Alexu s vděčností za dar života a s touhou, aby

mohla objevovat dary Boží spásy? (*Přinášíme*)

Chcete, aby na znamení, že Kristus je i jejím Spasitelem, byla pokřtěna? (*Chceme*)

Berete na sebe odpovědnost za to, aby Alexa následovala Ježíše na cestě nového života? (*Ano, s pomocí DS*)

Otázka pro sbor

Milí přátelé, ptám se i vás nyní zde přítomných, zda budete Alexe a její rodině oporou ve víře? Přijímáte odpovědnost za to, abychom, vy ani já, osvobodivou moc evangelia neznevěrohodňovali vlastní soběstředností a uzavřeností? *Ano, s pomocí DS. „...“*

Ustanovení křtu Mt 28

Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Duchu svatého a učte je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.

Křest

Modlitba po křtu

Pane Ježíši Kriste, s novou naléhavostí jsme si připomněli, že jsi dárce i učitel pravého lidství. Prosíme, staň se jím i Alexe Isabele. Buď s ní svým Duchem, dávej jí i její rodině zakoušet moc evangelia a žehnej jí. Prosíme za všechny další pokřtěné v tomto sboru, za děti i dospělé, aby jejich křest nezůstal jen prázdným rituálem, ale stával se pro celý život ujištěním o inspirující moci tvé záchrany a naděje.

AMEN

Požehnaní pokřtěným Ř 8,38n

Píseň 357

Kázání Dt 26,5-10 + Ř 6,3n

Píseň 752 (Tvá svoboda)

Ohlášky

Přímluvy (Kyrie)

Poslání Ko 2,6n

Požehnaní

A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.

Amen

Píseň 2 (Aj, jak jsou blahoslavení)